

Stemme: Ja, som den Stærkere! Ja, sin Styrke gjør Manden gjældende ikke blot i dette Forhold, men den er anerkjendt i alle borgerlige Forhold, og om Dvindens Emancipation tale vi vel ikke i dette Dieblik. Jeg anseer altsaa det oprindelige Forslag for i sig selv mere tilfredsstillende, men jeg har allerede den første Gang, jeg talte om denne Sag, udtalt, at der var en dobbelt Bei, man kunde gaae, enten at lægge Afgjørelsen i dens Haand, der var Familiens Hoved, eller at lade Overeenskomsten fremtræde, og at begge Retninger havde sine Ufuldkommenheder, fordi der i selve Forholdet, betragtet fra et religiøst Standpunkt, ligger noget Utilfredsstillende, og efter denne Betragtning af Sagen kunde jeg ikke være utilbøielig til at opgive det, der tiltalte mig meest, navnlig naar jeg saae, at i et Udvalg af 7 Medlemmer de 6 — og idetmindste de 5, efter min Mening, med Overbeviisning — forenede sig om et andet Forslag som bedre, og dette Forslag gif i den ene af de af mig tidligere omtalte to Retninger, der i andre Lovgivninger er kommen frem og der har vilst sig anvendelig. Jeg kunde ikke lade mig tilbageholde fra at gaae ind paa denne Form, ved den Frygt, som fra en anden Side er yttret for Profelyt-Bestræbelse, der kunde komme udenfra. Jeg vil betragte slige Profelyt-Bestræbelse og deres Følger som uheldige for vort Land, naahængig af min egen Stilling til Protestantismen; jeg vil fra et reent politisk Standpunkt betragte slige Bestræbelse, hvis de fik Fremgang, for uheldbringende, men jeg troer ikke, at der er stor Fare for dem ved denne Sag, og i ethvert Tilfælde ikke, at man kan forebygge dem ved Bestemmelser paa dette Punkt. (Hør!) Jeg troer ikke, at man kan særskilt sikke Børnene mod Angreb, der ligesaa vel vilde gaae ud paa Forældrene, og just, naar der er affattet en gyldig Overeenskomst, er der to Individer, hvis Modstand først skal overvindes, naar man vil vinde Børnene. Jeg troer altsaa, at Børnene ere saa sikrede, som Staten kan sikke dem, derved, at de ere overladte til deres Forældre; men der er et Tilfælde, hvor det er blevet befundet nødvendigt, og jeg selv maa erkjende det for nødvendigt, at der tages en særegen Bestemmelse, sigtende

til at unddrage Barnet Vilkaarlighed; thi det er denne Vilkaarlighed, som jeg har en ikke ringe Frygt for, og som forekommer mig at være en meget betænkkelig Sag. Det er det Tilfælde, hvor Barnet har mistet den ene af sine Forældre saaledes, at ogsaa Overeenskomsten ikke længer bevogtes af begge de Parter, der indgif den. Midlet, der for dette Tilfælde er bragt i Forslag, er et saadant, som jeg selv, navnlig maaskee fordi jeg i dette Dieblik er Cultusminister, føler, er et ikke meget tiltalende; jeg studsede i Begyndelsen ved denne Bestemmelse, at Cultusministeriet skulde have Noget at gjøre dermed (Hør!), men jeg har ikke fundet noget Andet at sætte istedetfor denne Bestemmelse. Der er Spørgsmaal, om det ved den her omhandlede Overeenskomst skal være den ene Part, naar den anden ikke kan værne om sin eller om BARNETS Ret, eensidigt tilladt, maaskee alene efter Hensyn til ydre Fordele, at forandre Overeenskomsten. Statens Repræsentant maa da træde til og paatage sig Bedømmelsen af, om der findes gyldige Grunde. Han kan paa ingen Maade, og det siger jeg med Hensyn til en Vittring, der saldt derom igaar, afgjøre, i hvilken Tro BARNET skal opdrages; han har kun at afgjøre, om Grundene, der fremføres, berettiger til en Afvigelse fra Overeenskomsten; erkjender han ikke dette, saa staaer ikke Ministerens Villie og Beslutning, men Overeenskomsten, og derfor er den vilkaarlige Myndighed dog langt mindre, end den kan synes at være. Jeg har for omtalt Nødvendigheden af en Bestemmelse for det hele Forhold, Børnernes religiøse Opdragelse i blandede Egtefæber; Nødvendigheden ligger i, at man maa have en Regel for Afgjørelsen, hvor Forældrene ikke selv komme til en Afgjørelse, og forsaavidt der er gjort Indvending imod den Regel, der nu er foreslaaet, fordi den skulde stride imod den sædelige Anstand, saa være disse Bemærkninger mig saameget mere paafaldende, som den samme Tale, der gjorde dem, henviste til de ældre Bestemmelser, thi, enten man udtaler eller man uden Tale underskriver, at Gns tilkommende Børn skulde opdrages paa denne eller hin Maade, saa forekommer det mig omtrent at være det Samme (Nei!). Der var et Punkt i den ærede